

LBBRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Întâmplări stranii: călătorii în lumea groazei. -

Mogoșoaia: Velvet Story, 2021

ISBN 978-606-95376-2-6

821.135.1

Editor: Ciprian Tănăsescu
Copertă: Răzvan Bronescu
DTP: Cristian Negoii

ÎNTÂMPLĂRI STRANII

Călătorii în lumea groazei

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Ilustrații de:
Răzvan Bronescu
Ovidiu Stanciu

Editura
Velvet**VS****Story**

Mogoșoaia, 2021

*
* *

Vă întrebați cum a apărut agenția Strange Occurrences? Doriți să cunoașteți ce lucruri întunecate se ascund în trecutul lui Stranger? Vreți să știți ce alte întâmplări stranii și aventuri în lumea supranaturalului au mai avut eroii noștri, Stranger și Patty, precum și alți viitori membri ai agenției? Și, mai ales, sunteți curioși să aflați mai multe detalii despre misteriosul nostru anti-erou, cunoscut doar sub apelativul „Străinul”?

Dacă v-au plăcut povestirile din seria „Agenția Incidentelor Stranii” și ați dori ca Editura Velvet Story să publice în continuare cărți din această serie creată de Tom Cody, scrieți-ne pe adresa stranger@velvetstory.ro. Așteptăm cu drag să citim impresiile și sugestiile cititorilor noștri!

CUPRINS

AGENȚIA INCIDENTELOR STRANII „CAZUL CELOR 47”	5
<i>de Tom Cody</i>	
ALERGAREA DE SEARĂ	24
<i>de Aurelia Chircu</i>	
CAPTIVĂ ÎN LUNA DE MIERE	37
<i>de Elena Petrea Kyrintzis</i>	
CIUMĂFAIA	81
<i>de Corina Savu</i>	
FARSA	134
<i>de Alexandru Șerban</i>	
HULITA.....	145
<i>de Marius Albert Neguț</i>	
ÎNLĂNȚUITORUL NEGRU.....	164
<i>de Mihai Ștefan</i>	
MOARTEA POARTĂ STRAIE ALBE.....	175
<i>de Cynthia Orszag</i>	
MAI ESTE PUȚIN PÂNĂ MÂINE... ..	192
<i>de Alexandru Șerban</i>	
SINDROMUL IUDA	226
<i>de Petre Nechita</i>	
SUPUSUL LUI ARTEMIS	258
<i>de Ana Stanoevici</i>	

MIROS DE SOC.....	270
<i>de Anca Nagy</i>	
MORȚII NU UITĂ.....	286
<i>de Gabriela Florian</i>	
AGENȚIA INCIDENTELOR STRANII	
„CAZUL FANTOMEI CAVALERULUI BRETON”	294
<i>de Tom Cody</i>	

ALERGAREA DE SEARĂ

de Aurelia Chircu

Kalamata, 1818

Ermin Vasiliadis era gropar la cimitirul *Cealaltă viață* de când se știa. De fapt, el începuse să lucreze de la șaisprezece ani, de când unchiul său îl adusese acolo și-l învățase să sape prima lui groapă. Trecuseră patru ani de atunci și tânărul se săturase deja de munca aceea care-i aducea un folos material destul de modest. Și cum simbria era neîndestulătoare, el o socotea pomană, asemeni celor pe care le primea zilnic de la rudele morților.

Norocul lui că tatăl lucra în străinătate și-i trimitea lunar o sumă care-i permitea un trai decent. Cu banii puși deoparte își putea plăti chiria locuinței unde stătea și câte o femeiușcă mai îngrijită. De fapt, soarta avea să i se schimbe iar, căci părintele său se întorcea în țară, după cum îi spusese în scrisoare, dar ar fi fost cu două brațe mai mult la săpat ori altă slujbă pe care și-ar fi luat-o bărbatul.

Pomenile erau mereu aceleași pachete cu brânză, roșii, castraveți și vestitele măslina, de care se săturase. Așa că prefera

Călătorii în lumea groazei

să le împartă mai departe vecinilor de pe ulița lui decât să guste acele legume. Cărnuri vedea destul de rar, dar, totuși, primea; cine mai ținea animale, prefera să sacrifice pentru familie. De altfel, puțini mai credeau cu adevărat în lumea de apoi și că mortul lor ar putea să se bucure cumva de friptura aceea.

Pe lângă ele, bogătașii mai împărțeau: portocale, stafide, cofeturi, cafea și covrigi.

Un lucru dacă aprecia Ermin la pomeni, acela era vinul. Fiecare pomană avea măcar o sticlă de băutură și tânărul se cinstea cu plăcere în memoria răposatului. Și, uneori, cum se întâmpla și în acea seară, el se gândea cu silă la maghernița cârcotașului său proprietar și prefera să se odihnească în liniștea cimitirului.

Se întunecase și, după arșița zilei, atunci adia un vântuleț tocmai bun pentru somn.

După ce ajutase la săpatul ultimei gropi pe ziua aceea, Ermin se retrăsese în odaia de lângă capelă, unde obișnuia să ia prânzul cu colegii lui. Astfel, amânase săparea unor alte morminte și-i părea rău, de aceea rămăsese după terminarea programului. Nu-i ceruse administratorul să muncească în plus sau peste orele de serviciu, dar i se acrise să dea peste oase când săpau gropi noi. Probabil că pământurile acelea fuseseră cu ani în urmă tot un cimitir, ori anumite locuri de veci fuseseră abandonate.

Oricum, tânărul trebuia să fie sincer că, dacă ziua nu-i era teamă de morți, fiind chiar plăcut să te plimbi pe alei, spre seară parcă nu mai era așa de agreabil locul.

Călătorii în lumea groazei

Plictisit și dezgustat de falange și femururi răscolite de lopată, ajunsese să împrăstie din oase. Acela era semnul că trebuia să se oprească, deși avea să fie cerință de locuri cu epidemia de ciumă, care, spre groaza tuturor, părea să revină în Imperiu.

Sprijini sapa de trunchiul unui copac, își șterse fruntea cu mâneca și, cu felinarul aprins în mână, se îndreptă agale spre una din băncile de la intrarea în cimitir. În drum, își aprinse o țigară, apoi, se lăsă să cadă pe banca din spatele unei cripte. Închise ochii, trăgând cu nesaț din tutun.

O tuse strașnică îi vesti tânărului că Markos, cerșetorul care-i ținea companie uneori, se trezise după beție. Toată după-amiaza cutreierase printre ciulinii și scaieții popii cu o sticlă de băutură în mână și-l văzuse, mai târziu, dormind în dosul acelei cripte. Omul era o prezență plăcută, fiindcă îi putea vorbi cu superioritate, iar acesta continua să-i poarte respectul, gudurându-se pe lângă el ca un câine, în așteptarea unei sticle cu horilcă.

Ermin se întinse, trosnindu-și încheieturile și-și sprijini spatele de spetează, suflând zgomotos. Se auzi un foșnet, apoi o bufnitură și un vaiet, care-l făcură să pufnească în râs.

– Ce-i, fârtate, nu te mai ții pe picioare? A naibii băutura asta...

– Nu râde, conașule, că m-am lovit binișor, auzi vocea amicului său.

– Hai, stai acolo cuminte până-ți revii! zise tânărul și-și închise ochii, pe care, de altfel, abia îi mai putea ține deschiși de oboseală.

– Mă gândeam și eu, coane, ce obositoare zi...

Ermin pufni și se răsuci, uitându-se după peretele criptei.

– Să nu-mi spui că ai obosit stând cu mâna întinsă.

Nu-l găsi din priviri și săltă din umeri, fumând mai departe.

– Mă refeream la domnia voastră...

– Hai că s-a primit frumos azi, recunoaște! Ți-ai umplut burdihanul cu friptură, tâlharule, și ai băgat la vin în tine de mă mir cum nu ți se împleticește limba aia. Însă am ales eu vinul cel bun, ce credeai? Ție ți-am lăsat poșirca! mai zise și începu să râdă de-a binelea.

– E bun, coane, sunteți prea mărinimos. Dar și munca... Patru înmormântări într-o zi e cam mult, zic eu, nu e așa ușor de săpat.

Tânărul făcu o grimasă. Aruncă țigara și o strivi sub talpa sandalei.

– Ce știi tu, mă, cum se sapă o groapă? scuipă întrebarea.

– Am săpat odată una, pentru... un câine care mi-a murit. Trebuie să ai forță să apeși pe lopată; dacă ești vreun pricăjit, nu faci nimic. Ce-a fost, domnule, astăzi cu morții ăștia?...

– E, ce să fie?... Eteriștii ăia de strigă „revoluție” ! I-au căsăpît jandarmii, bieții oameni...

– Să înțeleg că sunteți pentru independență. Și eu cred că schimbarea va aduce bunăstare pentru noi toți.

– Sfrijitule, ia lasă-mă cu filozofeala, că nu-mi trebuie! Pune-te de te culcă!

Niciun răspuns. În locul lui, percepu cântecul îndepărtat al unei cucuvele. Își făcu semnul crucii. Vorbind cu amicul său, nu luase în seamă că se întunecase.

– Dar am o nelămurire, coane, zise Markos dintr-o dată, făcându-l pe tânăr să tresară. Dacă am fost atent, ultima îngropăciune n-a fost a unui răzvrătit. Bietul om a ajuns la marginea cimitirului, cu toți hoții și criminalii... Și v-a cam supărat ruda lui.

– A, ce m-a enervat sora mortului... Se plângea că vai, ea trăia din banii trimiși de el de la otomani și n-are destul să ne plătească munca. Vezi tu, ar fi dat foarte mult cioclului, pentru transportul cadavrului în țară. Așa îmi venea, zău, să-i zic să-și ia mortul cu ea acasă; totuși m-am abținut. Cred că a fost amantul vreunei cuconițe și s-o fi sinucis, când aia nu l-o mai fi vrut...

Markos își dresе vocea.

– Dar parcă ați și amenințat-o...

– Ei, aș!

– ... cu ceva puțin neortodox...

– E, am făcut și eu un spirit de glumă, zise groparul și răsе, amintindu-și.

– Chiar și așa, conașule. Până la urmă, mortul o fi fost și el cineva important în viață, măcar pentru familie, dacă nu și pentru societate.

– Probabil. Așa m-a enervat femeia aia că nu ne-a plătit, de am plecat în cămăruță, n-am mai stat când au adus mortul.

– A, deci nu știți cine a fost, conchise omul, de parcă toată discuția de până atunci se desfășurase pentru aflarea acelei informații.

De altfel, după ce spuse acestea, tăcu mîlc. Pauza aceea îl îngrijoră puțin pe Ermin, deși nu găsea motivul.

– Habar n-am, zise el încercând să reia conversația. Dar de unde interesul ăsta brusc? Hei, unde ai plecat, mă? Vezi să nu cazi pe undeva...

Ermin se ridică de pe bancă, luă felinarul și din doi pași veni în spatele criptei. Nu găsi pe nimeni culcat pe piatră și, uitându-se în jur, nu zări nicio mișcare printre cruci. Ceva nu-i mirosea a bine.

Se gândi că petrecuse cam mult timp printre morți și era cazul să se culce în odaie, dacă tot nu plecase acasă. Aceasta era în fața lui, la câțiva metri distanță. Dar până să se întoarcă la bancă, auzi vocea lui Markos.

– Scuze, domnule, poșirca aceea voia să iasă, adică, am mers să-mi fac nevoile, să-mi fie cu iertare.

Rămase perplex, glasul acela căpătase ceva întunecat în el. Closetul era în fundul curții, deci Markos trebuie să fi urinat printre morminte, altfel nu se întorcea așa repede. Și-l mai făcuse pe el să se stânjenească de o prostie spusă la nervi, când omul chiar făcea acel lucru.

– Că bine zici, rosti cu voce răgușită. Hai, mergi de te culcă acum, fîrtate, destul cu vorba!

Spunând acestea, își luă inima în dinți și trecu pe lângă

cripta cu pricina, mergând spre closet. Bine că nu era o urgență, altfel n-ar fi reușit să ajungă cu hainele curate până ce ar fi măsurat cu pasul lungimea întregii alei.

Ajunghând la capătul ei, închise porțița joasă în urma lui și aruncă o privire spre locurile nesfințite. Printre ele trebuie să fi fost îngropat și fratele femeii aceleia. Săltă felinarul, cercetând mormintele noi. Și, fără să citească pe cruci, lăsă jos opaițul, se apropie de gropi, cu o expresie de amuzament pe față, și se descheie la nasturi.

În clipa aceea, văzu cum un abur se naște la baza crucilor și se înalță cu repeziciune, întruchipând o siluetă umană. Aceasta ridică furioasă deasupra capului securea ce-o ținea strâns în ambele mâini. Ermin uită de pantaloni, cască gura fără să poată striga și ochii i se măriră în orbite. Într-un moment de luciditate, săltă felinarul și o rupse la fugă înapoi, sărind peste porțiță, către prima criptă. Acolo, lovi cu piciorul în broască și-o spar-se. Luă felinarul, intră și, zărind o masă, o trase la repezeală în fața ușii.

Cu inima bătându-i nebunește, înșfăcă crucifixul de pe masă și aranjă apoi cele două sfeșnice cu lumânări pe care le răsturnase. Își dădu seama că intrase în cripta Xenakis, o familie bogată, care sigur ar fi făcut plângere.

Însă în momentul acela nu-i păsa, era fericit să scăpase de monstrul acela, fantomă sau ce-o fi fost. Îi mai auzea tropotul de pași și nu înțelegea cum de pantofii spiritului scoteau sune-tul acela strident.

– Degeaba fugi, nemernicule, moartea te va îmbrățișa curând!

Nu mai era vocea lui Markos, desigur, fantoma vorbea cu glasul răposatului. În clipa următoare, o lovitură strașnică făcu ușa să se clatine și Ermin văzu cum securea trece prin ușa de fier, ca și cum ar cosi, cu o mișcare de sus în jos, fără s-o vătămeze câtuși de puțin.

– Ți-e frică, nu-i așa? Nu mai ești groparul cel iscusit și curajos? Sper c-ai înțeles că pot intra oricând în ascunzătoarea ta, oricare ar fi ea, dar, față de tine, eu știu ce este respectul. Nu vei putea sta acolo o veșnicie, dragule, însă eu am una la dispoziție. Vei ieși la un moment dat și eu te voi aștepta.

Acum avea dovada că Markos se dusese demult în lumea lui de dobitoc și-l lăsase singur. Se gândi, totuși, să facă o încercare, chiar dacă se compromitea.

– Hei, omule, mai ești pe aici? strigă. Îți dau din vinul ăl bun, dacă mă ajuți. E un tămâietor pe pervazul geamului de la cămăruță; aprinde cărbunele și tămâiază în dreptul ușii de la familia Xenakis.

Bineînțeles că nu-i răspunse nimeni și tânărul zâmbi, stânjenit. Măcar încercase.

– Nu-ți irosi puterile! Tu ești singura ființă din acest cimitir... M-ai insultat și vei plăti pentru asta. Dar nu mă grăbesc, aștept o diligență.

Deși mergea rar la biserică, Ermin știa câteva rugăciuni și tocmai ajunsese pe la mijlocul uneia, când fantoma aduse

vorba de vehicul. Fiindcă și el aștepta unul, cel care avea să-l aducă pe tatăl său, în zori.

– Am să te rog să ieși din criptă; ce-ai pățit mai devreme, a fost doar o prevenire. Mă tem că noi n-am făcut cunoștință cum se cade și, de altfel, am nevoie de ajutorul tău. Deci, iată un bun mod de a te revanșa pentru nerozie.

Dar tânărul tăcu și de data asta. Nu se putea încrede în cineva care-l urmărise cu o secure, fie el om, darămite fantomă.

– Te-am rugat să ieși, continuă spiritul. Nu-ți voi face rău. Acum, adăugă după o mică pauză, ești bun să-mi spui cât e ceasul?

Ermin termină rugăciunea, tremurând din toate mădularele.

– Ieși sau intru eu la tine?

Trase masa într-o parte și părăsi cavoul. Spiritul îl aștepta afară, cu securea în mână. Acesta arăta de vreo treizeci de ani, avea barbă scurtă și haine turcești, pătate de sânge în zona abdomenului. Tânărul putea să jure că mortul fusese îmbrăcat curat.

Ermin vru să fugă în josul aleii, dar se simți apucat de gulerul cămășii și târât spre gropile unde avusese de gând să urineze. Felinarul, pe care el îl lăsase în criptă, plutea înaintea lor, cu de la sine putere, luminându-le calea.

Trântit la pământ, tânărul căzu în genunchi. Sub raza de lumină, Ermin silabisi de pe crucea ultimei gropi:

– *Nikos Adamini, Domnul de Constantinopol.* Dar asta înseamnă... Călăul!!